

Freedom of the Press 2007

Draft Country Report and Ratings

May 2, 2007

Iran

Status: Not Free

Legal Environment: 29

Political Environment: 34

Economic Environment: 21

Total Score: 84

Press freedom in Iran continued to deteriorate in 2006 as the regime's conservative leaders cracked down on critical publications and journalists through arrests, detentions, closures, and the establishment of new restrictions on internet media. At the same time, a striking contrast has emerged between government efforts to restrict information and the public's efforts and ability to access it, particularly through satellite and other foreign broadcasts that remain beyond government control.

The constitution provides for limited freedom of opinion and of the press. While it protects individuals from punishment for holding a certain belief, Article 24 of the charter, along with the vaguely worded 2000 Press Law, forbids the publication of ideas that are contrary to Islamic principles or detrimental to public rights. The government regularly invokes vaguely worded legislation to criminalize critical opinions, and punishments for violations are harsh. Article 500 of the penal code states that "anyone who undertakes any form of propaganda against the state...will be sentenced to between three months and one year in prison"; the code leaves "propaganda" undefined. Under Article 513, offenses deemed to be an "insult to religion" can be punished by death or up to five years' imprisonment, with "insult" similarly undefined. Other articles provide sentences of up to two years in prison, up to 74 lashes, or a fine for those convicted of intentionally creating "anxiety and unease in the public's mind," spreading "false rumors," writing about "acts that are not true," or criticizing state officials. Iran's judiciary frequently denies accused journalists due process by referring their cases to the Islamic Revolutionary Court, an emergency venue intended for those suspected of seeking to overthrow the regime. The Preventive Restraint Act is used regularly to temporarily ban publications without legal proceedings.

Critical journalists are deterred by a range of obstacles in the legal system. Charges against journalists, bloggers, editors, and publications are often arbitrary;

prosecutions, trial dates, and sentences are delayed; and bail sums for provisional release while awaiting trial are substantial. While fewer journalists are imprisoned today than in the past, laws prohibit editors and publishers from hiring journalists who have previously been sentenced, and imprisoned journalists have complained of solitary confinement and torture.

In 2006, many of those targeted by the Office of the Supreme Leader and the Iranian judiciary, led by Tehran prosecutor-general Saeed Mortazavi, were well known for their critical stance toward the government or advocacy of human rights and freedom of expression. In one of the year's more prominent cases, reformist intellectual and journalist Ramin Jahanbeglo was arrested in April, presumably in response to an article in which he challenged President Mahmoud Ahmadinejad's denial of the Holocaust. Jahanbeglo was held in northern Tehran's Evin prison without charge until his release in August. In July, the minister of intelligence accused Jahanbeglo of "taking part in a U.S. attempt to carry out a velvet revolution in Iran," prompting rights groups to view the case as the beginning of an intensified crackdown. Later that month, Hassan Hadad, a judge with a record of prosecuting journalists and personally torturing prisoners at Evin prison, was made deputy prosecutor for security issues. He was assigned the task of "forcefully cracking down on threats to overthrow the regime."

Ali Akbar Monsavi Khoini, a former member of parliament who was critical of the country's detention practices and prison conditions, was detained in June for participating in a peaceful women's rights demonstration. In another strike against human rights advocates, the Interior Ministry in August closed down the country's leading human rights organization, the Center for Defense of Human Rights, founded by Nobel laureate Shirin Ebadi, claiming that it did not have the proper permit. In a more positive development, Akbar Ganji, a well-known writer sentenced in 2001 to six years in prison for "spreading propaganda" and "collecting confidential state documents to jeopardize state security," was released in March.

The Iranian government has forcibly closed or banned more than 100 publications since 2000. This trend continued in 2006, with a particular focus on critical media outlets. The most significant closure of the year occurred in September, when the *Sharq* daily, the country's most prominent and last remaining reformist newspaper, was shuttered for failing to heed Ministry of Islamic Culture and Guidance orders to replace its managing director. The director had been charged with more than 70 wide-ranging violations immediately after the paper ran a satirical report on the president. *Sharq* had previously come under pressure from the authorities for its editorial stance and particularly for criticizing the rulings of the Supreme National Security Council, which oversaw Iran's nuclear negotiations with the international community. Another daily, *Rouzegar*, was banned in October after taking in many former *Sharq* staff members.

The government continued to intimidate and harass journalists who covered ethnic minority issues in the country, where the dominant Persian ethnic group made up just over half of the population of roughly 70 million. In May, the Ministry of Islamic Culture and Guidance invoked Article 12 of the Press Law to close *Iran Friday*, a state paper, and arrest an editor and a cartoonist for "fomenting discord" by publishing a

cartoon deemed insulting to the Azeri minority; Azeris made up about a quarter of the population. The editor was ultimately acquitted and the cartoonist fined, and the ban of the paper was lifted in September; it has since published under a largely new staff. In December, one of Iran's leading ayatollahs, Fazel Lankarani, issued a fatwa calling for the death of an Azeri journalist and his editor after the publication of an article claiming that European values were superior to those of Muslim countries.

The country's numerous legal restrictions and successive closings and arrests make self-censorship common. However, critical reporting was particularly prevalent in 2006 before and after the elections for the Assembly of Experts and municipal governments in December. Criticism of the government among the hard-line and conservative press notably increased following the poor electoral performance of Ahmadinejad's allies, with some publications questioning the president's stance on the nuclear issue. Some observers attribute this development to a growing rift between Ahmadinejad and Supreme Leader Ali Khamenei.

Iran is home to more than 20 daily newspapers, though most Iranians do not read newspapers on a regular basis. The most widely distributed paper is the government-supported *Keyhan*, with a circulation of 350,000. More than 80 percent of residents receive their news from television, and the government directly maintains a monopoly over all domestic broadcast media, which present only official political and religious viewpoints. The Islamic Republic News Agency is the chief supplier of news to radio, television, print, and internet media. It falls under the authority of the Ministry of Islamic Culture and Guidance, headed by Mohammed-Hossein Saffar-Harandi, a former *Keyhan* employee with a long history of cracking down on the reformist press.

Although satellite dishes that receive foreign broadcasts are forbidden, an increasing number of people own them, allowing many of Iran's more prosperous city dwellers to access international news sources. Satellite radio allows a larger portion of the population to hear international broadcasts. Radio Farda, a joint initiative of Radio Free Europe/Radio Liberty and Voice of America, broadcasts news twice an hour, seven days a week, along with popular Persian and Western music, in an effort to reach Iran's growing youth population. According to the *Washington Post*, a survey conducted in 2006 found that roughly 13.6 percent of the adult population listened to Radio Farda each week.

Internet usage continues to increase, with more than seven million Iranians able to access the internet in 2006, but the press freedom watchdog Article 19 maintains that the government's heightened online censorship campaign has left fewer citizens willing to challenge the status quo. Still, websites continue to express opinions that the country's print media would never carry. Moreover, the internet provides a forum for political debate, with both conservatives and reform advocates using it to promote their political agendas. The internet has also provided a key platform for international initiatives—such as Article 19's Persianimpediment.org, Freedom House's *Gozaar*, and *Rooz Online*—to promote freedom of expression and inform the Iranian public on human rights issues.

Iran has roughly 100,000 bloggers, most of whom oppose the regime and publish anonymously to avoid detection, reflecting the extent to which journalists and dissidents have turned to the internet in the last several years in an effort to circumvent official control. The judiciary began targeting online journalists, bloggers, and technical support staff in 2004, and all of those detained in 2004 and 2005 were held in solitary confinement at a secret detention center, subjected to torture, and denied access to lawyers and medical care. Most of those imprisoned in 2004 were released in 2005. In January 2006, Arash Sigardi, a blogger who actively campaigned for the promotion of diverse viewpoints through internet journalism, was sentenced to three years in prison for “insulting the Supreme Guide” and publishing “propaganda against the regime.” A number of other online activists received jail sentences for critical online publications during the year.

There was a hike in internet filtering in the name of morality over the summer, followed by a series of new restrictions aimed at preserving Islamic culture, especially for Iran’s younger generation, according to Britain’s *Guardian* newspaper. Sites dealing with the condition of women were targeted in particular. According to Information and Technology, the company responsible for internet filtering, 90 percent of filtered sites are proscribed due to immoral character, and 1,000 new online publications are added to the blacklist each month. Public use of high-speed internet connections was banned in October, and a cabinet decision in November ordered all websites dealing with Iran to register with the authorities. The decision also officially outlawed all sites that insulted Islam and monotheism in general, disseminated separatist ideologies, published false information, or threatened individual privacy. While the registration of the country’s tens of thousands of websites would be difficult to implement, the new edict established an ominous legal pretext for arbitrarily banning more sites. YouTube, the *New York Times* website, and the English version of Wikipedia were all blacklisted in December.

آزادی مطبوعات در سال 2007 (1385-1386)

ایران

وضعیت:	عدم آزادی
زمینه‌ی قانونی:	29
زمینه‌ی سیاسی:	34
زمینه‌ی اقتصادی:	21
جمع امتیاز:	84

طی سال‌های 84 و 85، درحالی‌که رهبران محافظه‌کار رژیم، با دستگیری و بازداشت افراد و بستن نشریات و ایجاد محدودیت‌های تازه بر رسانه‌های اینترنتی، عرصه را بر روزنامه‌نگاران و مطبوعات جدی تنگ‌تر کردند، وضعیت آزادی مطبوعات در ایران روز به روز وخیم‌تر شد. از سوی دیگر، کوشش‌های حکومت برای ایجاد محدودیت در نشر اطلاعات آزاد در رویارویی با تلاش‌ها و امکانات مردم در راستای دسترسی به آن- به ویژه از راه ماهواره‌ها و رسانه‌های خارجی که از دسترس رژیم دور مانده بود- قرار گرفت.

قانون اساسی جمهوری اسلامی، آزادی محدودی برای عقیده و مطبوعات در نظر گرفته است. گرچه این قانون تعقیب و تنبیه افراد را به‌خاطر داشتن یک عقیده‌ی خاص غیرمجاز می‌شمارد، ماده‌ی 24 همین قانون و قانون مبهم مطبوعات مصوب سال 1379، نشر هر نوع عقیده‌ای را که مخالف با مبانی نظام جمهوری اسلامی یا بر خلاف مصالح مردم تشخیص داده شود، ممنوع کرده است. حکومت با استناد به این قانون مبهم، افراد را بخاطر بیان عقیده مستوجب پیگرد تشخیص می‌دهد و متخلفان را بشدت مؤاخذ می‌کند. ماده‌ی 500 آیین‌نامه‌های کیفری تصریح می‌کند که "هر فردی که به هر شیوه‌ای بر علیه نظام تبلیغ کند... به حبس بین سه ماه تا یک سال محکوم خواهد شد." این آیین‌نامه تعریفی از «تبلیغ» ارائه نمی‌دهد. بنا به ماده‌ی 513، مجازات کسانی که اقدامشان «توهین به مذهب» تلقی شود تا پنج سال حبس یا اعدام خواهد بود. در این مورد نیز تعریفی از «توهین» ارایه نمی‌شود. مواد دیگر این قانون مجازات‌هایی تا دوسال حبس، تا 74 ضربه شلاق و جریمه برای کسانی که عامدا مرتکب «تشویش اذهان عمومی»، «نشر اکاذیب» و پخش «مطالب خلاف واقع» و یا انتقاد از مسئولان حکومت می‌شوند، پیش‌بینی کرده است. نظام قضایی ایران بارها با احاله‌ی پرونده‌ی روزنامه‌نگاران متهم به دادگاه‌های ویژه‌ی انقلاب، که دادگاهی فوق‌العاده و ویژه به منظور محاکمه‌ی اشخاص مظنون به براندازی نظام است، آنها را از دادرسی مقتضی محروم کرده است. آیین‌نامه‌ی نظارت بر مطبوعات بارها در راستای تعطیل غیرقانونی موقت نشریات مورد بهره برداری قرار گرفته است.

وجود موانع بسیاری در نظام قضایی جمهوری اسلامی، روزنامه‌نگاران جدی را از پرداختن به وظایف‌شان باز داشته است. اتهامات علیه روزنامه‌نگاران، وبلاگ نویس‌ها، سردبیران و نشریات مختلف، غالباً «من درآوردی» است. روند دادگاه‌ها، تاریخ محکمه‌ها و احکام صادر شده با تاخیر صورت می‌گیرد و مبلغ وثیقه برای آزادی مشروط از زندان با قرار تضمین معمولاً بسیار بالا است. گرچه امروزه شمار روزنامه‌نگاران بازداشتی کمتر شده است، قوانین موجود، استخدام روزنامه‌نگاران محکوم را برای سردبیران و ناشران ممنوع می‌کند. روزنامه‌نگاران زندانی بارها از سلول‌های انفرادی و شکنجه، شکایت کرده‌اند.

در سال 1385، بسیاری از کسانی که توسط دفتر رهبر جمهوری اسلامی، قوه‌ی قضائیه و سعید مرتضوی دادستان عمومی تهران مورد تعقیب قرار گرفتند، به‌خاطر ایستادگی جدی علیه دولت و تلاش در راه مبارزه برای حقوق بشر و آزادی بیان شهرت یافتند. یکی از مهمترین پرونده‌ها در این زمینه، پرونده‌ی رامین جهانگلوی، روشنفکر و روزنامه‌نگار اصلاح‌گرا بود که در اردیبهشت ماه، ظاهراً در واکنش به مقاله‌ای که در آن عقاید انکارآمیز محمود احمدی نژاد در زمینه‌ی کشتار یهودیان را به چالش گرفته بود، بازداشت شد. جهانگلوی تا شهریورماه در زندان اوین واقع در شمال تهران، بدون تهفیم اتهام به‌سر برد. وزیر اطلاعات در تیرماه جهانگلوی را متهم به «مشارکت با آمریکا برای راهاندازی انقلاب مخملی در ایران» کرد و به این وسیله به گروه‌های افراطی راست، راه اعمال فشارهای تازه‌ای را نشان داد. اندکی بعد، در همان ماه، حسن حداد، قاضی‌ای که در پیگرد روزنامه‌نگاران و شکنجه‌ی زندانیان در زندان اوین ید طولایی دارد، به سمت معاون دادستانی در مسایل امنیتی برگزیده شد. وی وظیفه یافت «با شدت هرچه تمام‌تر تهدیدهای براندازی علیه رژیم را خنثی کند». علی اکبر موسوی خوینینی، نماینده‌ی پیشین مجلس، و از منتقدان دولت در امر زندان و شرایط زندان‌های ایران، در خردادماه به اتهام شرکت در تظاهرات مسالمت‌آمیز مدافعان حقوق زنان بازداشت شد. در مردادماه همان سال، وزارت کشور در اقدام دیگری علیه مدافعان حقوق بشر، مهم‌ترین سازمان مدافع حقوق بشر در ایران، یعنی «کانون مدافعان حقوق بشر» را که به وسیله‌ی شیرین عبادی، برنده‌ی جایزه‌ی صلح نوبل تاسیس شده بود، به بهانه‌ی نداشتن مجوز، بست. در یک تحول مثبت، اکبر گنجی روزنامه‌نگار معروف که در سال 1379 به اتهام «انتشار تبلیغات» و «جمع‌آوری اطلاعات محرمانه در راستای تضعیف امنیت نظام» به شش سال زندان محکوم شده بود، در اسفندماه از زندان آزاد شد.

از سال 1379 حکومت ایران با توسل به زور بیش از یک صد نشریه را توقیف یا وادار به تعطیلی کرده است. این روند در سال 1385 نیز با تاکید ویژه بر رسانه‌های جدی ادامه یافت. در مهرماه همان سال روزنامه‌ی شرق، مهمترین روزنامه‌ی کشور و آخرین بازمانده‌ی مطبوعات اصلاح طلب، پس از عدم توجه به دستور وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی مبنی بر تعویض مدیر آن، توقیف شد. پس از آن که این روزنامه گزارش طنزآلودی درباره‌ی رئیس جمهوری منتشر ساخت، مدیر آن متهم به بیش از 70 مورد تخلف گسترده شد. شرق پیش از آن، بارها از سوی مقام‌های حکومت به دلیل سرمقاله‌ها و به‌ویژه انتقادهای تند و تیزش از تصمیمات شورایعالی

امنیت ملی که بر مذاکرات هسته‌ای ایران با جوامع جهانی نظارت داشت، تحت فشار قرار گرفته بود. در مهرماه روزنامه‌ی دیگری به نام «روزگار»، در پی استخدام بسیاری از کارکنان پیشین روزنامه‌ی شرق، توقیف شد.

طی همین سال حکومت همچنان به ارباب و آزار روزنامه‌نگارانی ادامه داد که به انعکاس مسایل قومی و اقلیت‌ها در کشور، که اکثریت فارسی زبان، اندکی بیش از نیم جمعیت 70 میلیونی آن را تشکیل می‌دهد، پرداخته بودند. وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی در اردیبهشت ماه، با استناد به ماده‌ی 12 قانون مطبوعات، روزنامه‌ی دولتی «ایران» را توقیف کرد و سردبیر و کاریکاتوریست آن را با چاپ کاریکاتوری که اهانت به آذری‌ها تلقی شده بود، به اتهام «ایجاد اختلاف بین اقشار مختلف» بازداشت کرد. اقلیت آذری نزدیک به یک چهارم جمعیت ایران را تشکیل می‌دهد. اندکی بعد، از سردبیر روزنامه رفع اتهام شد و کاریکاتوریست آن محکوم به پرداخت جریمه گردید. در مهرماه سرانجام روزنامه از توقیف درآمد. این روزنامه از آن تاریخ با تشکیلات و کارکنان تازه‌ای به فعالیت خود ادامه داده است. در آذرماه همان سال آیت‌الله فاضل لنکرانی، از روحانیون منتقد، با انتشار فتوایی خواهان اعدام یک روزنامه‌نگار و سردبیر یک روزنامه‌ی آذری (در جمهوری آذربایجان) شد که در مقاله‌ای از آن آمده بود که ارزش‌های اروپایی در مقایسه با ارزش‌های کشورهای اسلامی بالاتر است.

محدودیت‌های قانونی، تعطیلی‌ها و دستگیری‌های بی‌شمار در کشور، خود-سانسوری را به امری عادی تبدیل کرده است. با این‌همه، طی سال 2006 (1384 - 1385) در دوران پیش و پس از انتخابات مجلس خبرگان و در جریان انتخابات شوراهای شهر در آذرماه همان سال، این فشارها در سطح وسیعی مشاهده شده است. در پی نمایش ضعیف انتخاباتی متحدان احمدی نژاد، انتقاد نشریات وابسته به محافظه‌کاران اصول‌گرا از دولت افزایش یافت و برخی از آنها موضع رئیس جمهوری را در امر مسایل هسته‌ای زیر سؤال بردند. برخی از ناظران این تحول را به شکاف گسترده‌ای میان احمدی نژاد و رهبر جمهوری اسلامی نسبت می‌دهند.

هم اکنون، بیش از 20 روزنامه در ایران منتشر می‌شود؛ گرچه بیشتر ایرانی‌ها تمایلی به خواندن روزنامه‌های فعلی ندارند. پرتیراژترین این روزنامه‌ها روزنامه‌ی «کیهان» (وابسته به محافظه‌کاران) با تیراژی معادل 350 هزار نسخه است. بیش از 80 درصد اهالی کشور اخبار را از طریق تلویزیون کسب می‌کنند. دولت مستقما انحصار پخش را در کشور برعهده دارد که تنها نقطه نظرهای سیاسی و مذهبی حکومت را منعکس می‌کند. خبرگزاری دولتی «جمهوری اسلامی» منبع عمده‌ی تامین خبر برای رادیو، تلویزیون، نشریات و رسانه‌های اینترنتی است. این خبرگزاری وابسته و زیر نظر تشکیلات اداری وزارت «فرهنگ و ارشاد اسلامی» عمل می‌کند که در راس آن محمد حسین صفار هرندی، از کارکنان پیشین کیهان، قرار گرفته است، که ید طولایی در اعمال فشار بر روزنامه‌های اصلاح طلب دارد.

گرچه داشتن دیش‌های ماهواره‌ای که می‌تواند ایستگاه‌های تلویزیونی خارجی را دریافت کند، غیرقانونی است، شمار بسیاری از ایرانی‌ها از آن استفاده می‌کنند و بسیاری از ساکنان مرفه شهری از این طریق موفق به کسب خبر از رسانه‌های بین‌المللی می‌شوند. رادیوهای ماهواره‌ای نیز بخش عظیمی از جمعیت را قادر می‌سازد به ایستگاه‌های بین‌المللی خبرپراکنی دسترسی پیدا کنند. رادیو فردا، پروژه‌ی مشترک رادیو اروپای آزاد، رادیو آزادی و صدای آمریکا، هفت روز هفته همراه با پخش ترانه‌ها و آهنگ‌های روز ایرانی و خارجی، دو بار در هر ساعت به پخش خبر می‌پردازد و از این راه می‌کوشد با جوانان کشور ارتباط برقرار سازد. به گزارش «واشنگتن پست»، بر پایه‌ی بررسی به‌عمل آمده در سال 2006 (1384 و 1385) نزدیک به 13.6 درصد جمعیت بالغ ایران هر هفته به رادیو فردا گوش می‌دهند.

با رقمی معادل بیش از هفت میلیون ایرانی که طی همین سال به اینترنت دسترسی داشتند، شمار کاربران اینترنت رو به افزایش است. با این‌همه، برپایه‌ی «ماده‌ی 19» (سازمان بریتانیایی که دیده‌بانی آزادی مطبوعات را بر عهده گرفته است)، سانسور اینترنتی حکومتی روز به روز از شمار شهروندانی که آماده‌ی مبارزه با وضعیت موجود هستند، می‌کاهد؛ گرچه، وب‌سایت‌ها همچنان منعکس‌کننده‌ی نظراتی هستند که نشریات چاپی کشور غالبا از انتشار آن خودداری می‌کنند. از این گذشته، اینترنت ابزار مناسبی برای تبادل افکار و گفت‌وگوهای سیاسی ایجاد کرده است که هم گروه‌های محافظه‌کار و هم اصلاح‌گرایان از آن برای نشر دیدگاه‌های سیاسی خود بهره‌برداری می‌کنند. اینترنت همچنین صحنه‌ی مهمی برای طرح مسایل بین‌المللی به وجود آورده است، مانند

سایت‌های www.persianimpediment.org متعلق به «ماده‌ی 19» و www.gozaar.org وابسته به خانه آزادی و www.roozonline.com که هر یک به سهم خود در اشاعه‌ی آزادی بیان و اطلاع‌رسانی به ایرانیان در زمینه‌ی مسایل مربوط به حقوق بشر تلاش می‌کنند.

نزدیک به یک صد هزار وبلاگ نویس ایرانی، که بیشتر آنها را مخالفان رژیم تشکیل می‌دهند، به صورت ناشناس به انتشار مطالب خود ادامه می‌دهند و به این وسیله از شر مؤاخذه در امان‌اند. شیوه‌ی آنها در سال‌های اخیر از چنان اقبالی بهره‌مند شده است که بسیاری از روزنامه‌نگاران و مخالفان رژیم برای پیشگیری از کنترل‌های حکومتی به آن پناه برده‌اند. در پی این تحولات در سال 1382 و 1383 قوه‌ی قضائیه در صدد شناسایی و کنترل روزنامه‌نگاران «آن‌لاین» و وبلاگ نویسان و کادر فنی آنها برآمد و طی سال‌های 82 و 83 بسیاری از آنها را دستگیر کرد و در سلول‌های انفرادی در زندان‌های نامعلوم به شکنجه‌ی آنها پرداخت و از دسترسی آنها به وکیل و مداوا جلوگیری به عمل آورد. بسیاری از این افراد که در سال 82 بازداشت شده بودند، سرانجام در سال 83 آزاد شدند. در دی ماه 1384، آرش سیگارچی، وبلاگ نویس که فعالانه در راه ترویج بیان آزاد اندیشه‌های گوناگون از راه اینترنت کمر همت بسته بود، به اتهام «توهین به مقام رهبری» و «تبلیغ علیه نظام» (نخست به چهارده سال و سپس) به سه سال زندان محکوم شد. در همین سال در مورد شمار دیگری از فعالان اینترنتی، به اتهام نشر اینترنتی، احکام مشابه زندان صادر شد.

در تابستان همین سال تلاش‌های حکومت برای فیلتر کردن اینترنت به بهانه‌های اخلاقی افزایش یافت و در پی آن، به گزارش نشریه‌ی انگلیسی گاردین، محدودیت‌های تازه‌ای با هدف حراست از فرهنگ اسلامی، به ویژه در میان نسل جوان، اعمال شد. از این میان، به ویژه وبسایت‌هایی که با مسایل زنان سروکار داشتند، آماج این فشارها قرار گرفتند. بر پایه‌ی گزارش شرکت اطلاعات و تکنولوژی که مسئولیت فیلتر کردن اینترنت را برعهده گرفته بود، 90 درصد سایت‌های فیلتر شده به بهانه‌ی ماهیت ضداخلاقی‌شان سانسور شدند و هر ماهه نزدیک به یک هزار نشریه‌ی اینترنتی به لیست سیاه افزوده می‌شود. در مهرماه همین سال استفاده‌ی عمومی از اینترنت‌های «با ارتباط سریع» ممنوع اعلام شد، و دولت در ماه آبان دستور داد تمام وب سایت‌های مربوط به مسایل ایران ملزم به ثبت و دریافت اجازه از دولت شوند. این تصمیم همچنین رسماً همه‌ی سایت‌هایی را که به اسلام و تک‌خدایی به طور عام ناسزا می‌گفتند، اندیشه‌های جدایی‌طلبی را اشاعه می‌دادند، به نشر اکاذیب می‌پرداختند و یا به حریم خصوصی افراد تجاوز می‌کردند، غیرقانونی اعلام کرد. با توجه به این که اجرای عمل ثبت ده‌ها هزار وبسایت کار بسیار دشواری خواهد بود، این دستورالعمل تازه دستاویز قانونی شومی با هدف بستن بی‌رویه‌ی سایت‌های بیشتر را پایه گذاشت. در آذرماه همین سال سایت‌هایی مانند یوتیوب YouTube، نیویورک تایمز و بخش انگلیسی ویکی‌پدیا Wikipedia در فهرست سیاه قرار گرفتند.